

BALLA ZSÓFIA

Variációk egy témára

Emeric Mercier: Hét Jézus-fej.

BEVEZETÉS

Hogy zöld vagyok,
nem kell szóserint venni,
csak a fájdalom
penészként ütött ki rajtam.
A turistáknak azt mondom,
hogy a szegek
csak csiklintják a talpam.

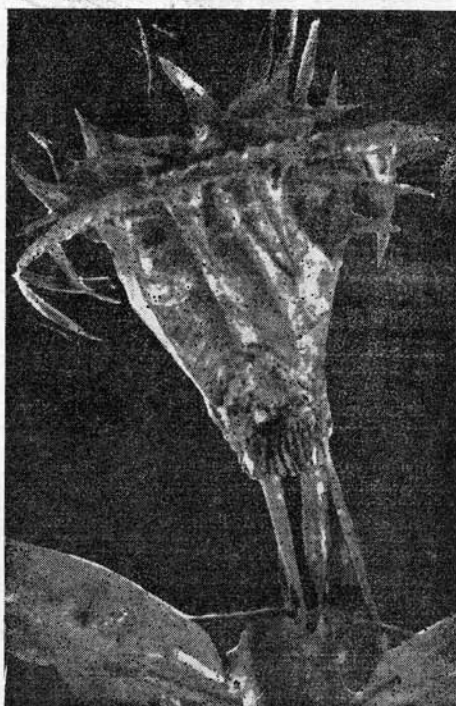
Igaz, lemondó az arcom,
mert a fény, ha rossz vagyok,
leint még,
de hullni kezd az eső,
ha beleporlok a szélbe,
hogy egy kis vizet innék.
Nyög alattam a gerenda,
egymást támogatják
a véres kavicsszemésék.
Aki magasra ér, mondja el,
hogy nekem még
júdáspénzen utazik a szerencsém.

I.

Ez nem én vagyok,
a vérem nem száradhat
épp rajtam,
belőlem csak fekete nyugalom
ömölhetett a földre,
tátott szájakba bújt,
hogy mit se halljak.

II.

Itt lenni,
ez már a magasság!
Lábam alá vörös tócsa terül.
E vérszemmel
bámulok a száraz partba,
tüskével
vért karcolok a napra,
szeretném Őt
csak hagyna már egyedül.

III.

Szépen lenézek
mosolytalan arccal,
fejem alázatos kalász.
Növekedtem sokáig,
hogy ilyen magasra jussak,
hogy kenyér legyek.
A testem barmok alatt lesz a'om.

De belémszáradt a szerelem.
Szememből perog az unalom.

IV.

Már látom,
jaj, látom
hangtalanságom,
jaj, szörnyű ez a kiáltás,
mely puhán lebeg hajban,
szakállban,
csak kiáltani kene,
akarom!
Ó, árulóm, Te,
köszívű dárdás,
mézszínű hárfás!
Kihörgöm,
kiszakítom:
elárultatnám magam
még egyszer!

V.

Mit néztek rám, ti,
kik vagytok a feszülés,
vagytok halántékomon a rozsdá!
Ne sajnáltassátok magatok
bámész vigyorok,
fából készült térdekre rogyva,
mert ropog alattatok a földkéreg,
lángokban áll fejeteken a haj,
mindig itt vagytok:
ma, tegnap, tavaly,
de én soha semmit se kérek.

VI.

Süllyedek,
csak a fülem dereng még,
szakállamon felkúszik
a halál.

